

LBRIS

We know
books

Sarah Hornsley
Sânge bolnav
Titlul original: *Bad Blood*

Copyright © Sarah Hornsley 2025

All rights reserved.

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2025, pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HORNSLEY, SARAH

Sânge bolnav / Sarah Hornsley ; trad. din lb. engleză de Oana Zaharia. -

București : Crime Scene Press, 2025

ISBN 978-630-6542-87-1

I. Zaharia, Oana (trad.)

821.111

Coperta: CORNELIA MOȚĂIANU

Redactor: GEORGE ARION JR.

Tehnoredactor: GINA ROGOJINOIU

Bun de tipar: mai 2025

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Sarah Hornsley

Sânge bolnav

traducere din limba engleză
de Oana Zaharia

CRIME SCENE PRESS
2025

Capitolul unu

Aveam șapte ani când am aflat că planta de aloe vera e cel mai bun remediu pentru arsuri. Din ușa bucătăriei, o văzusem pe mama cum tăiase planta în două cu un cuțit, după care îi scosese pulpa umedă și o aplicase pe partea superioară a brațului. Arsura ei a avut nevoie de aproape trei săptămâni ca să se vindece: mai întâi s-a îngălbenit la mijloc și apoi i-a lăsat o cicatrice circulară perfectă pe care am observat-o în fiecare vară. Nu am menționat-o niciodată; a dispărut din fața mea când mama s-a întors spre mine.

De aceea știu că acuzatul minte în legătură cu arsura. Scriu asta pe o bucată de hârtie și i-o înmânez lui Charles Cole, care se află la jumătatea interogatoriului. El se uită la hârtiuță și apoi la mine. Îmi dau seama că e confuz, dar are încredere în mine. Sunt vedeta lui în ascensiune, așa că, după un scurt moment de deliberare, îmi face semn să mă ridic și se întoarce la biroul acuzării.

Îmi predă mie sala de judecată – scena noastră.

– Domnule Jackson.

Îi zâmbesc acuzatului, deși nu e un zâmbet prietenos. Sunt un lup în robă de avocat.

– Vreau să trec puțin în revistă informațiile pe care tocmai le-ați furnizat instanței.

Gesticulez spre jurați, ca să mă asigur că aceștia înțeleg că sunt pe cale să le dezvălui cum i-a mințit. Vreau să pară un gest personal adresat lor.

– În data de 22 noiembrie anul trecut, vă așteptați ca Peter Taylor să fie acasă atunci când ați intrat în locuința lui?

– Nu.

Clatină din cap și îmi dau seama că nu are nici cea mai vagă idee unde vreau să ajung cu asta. Crede că sunt dezorientată și trag de timp.

– Când Peter s-a dovedit a fi într-adevăr acasă și v-a confruntat în bucătărie, puteți povesti din nou instanței ce s-a întâmplat?

– Sigur.

Ridică din umeri.

– M-a atacat.

– Puteți descrie atacul pentru instanță?

– M-a trântit la podea și ne-am luptat o vreme, tot încerca să mă apuce de gât, dar am reușit să scap. Am încercat să plec, eram cu spatele la el, când probabil că a luat fierul de călcat de pe placa pe care stătea. În clipa următoare, am simțit o durere arzătoare pe umărul stâng.

– V-a ars cu fierul?

– Da.

– Cum de nu v-a lovit cu el? E un obiect greu.

Văd cum privirea îi zboară spre avocata apărării, Rose Ballard, înainte să-mi răspundă. Nu-l pregătise pentru astfel de întrebări.

– Păi, era destul de departe de mine în momentul acela. Eu încercam să ies din casă. Cred că l-a azvârlit și m-a atins.

– Și ce s-a întâmplat în continuare?

– M-am întors spre el. Deja ajunsese mult mai aproape de mine. Ținea fierul în mână de parcă urma să mă lovească din nou cu el.

– Îmi puteți spune ce v-a trecut prin minte când v-ați dat seama că v-a ars și că încă mai avea fierul în mână?

– Am crezut că o să mă omoare.

În timp ce spune asta, se uită la juriu cu un aer trist și deznădăduit. Nu-și dă seama că tocmai mi-a servit pe tavă răspunsul perfect.

– Și cum ați reacționat la asta?

– L-am înjunghiat.

– De câte ori?

– De cinci ori. În legitimă apărare.

Fac o pauză, lăsând ca ecoul spuselor lui să răsună în sală. Nu doar o dată, ci de cinci ori.

– OK. Puteți să-mi confirmați că motivul pentru care l-ați înjunghiat pe domnul Taylor în legitimă apărare a fost pentru că v-a ars cu fierul de călcat?

– Da. M-am întors cu spatele și voiam să ies din casă. V-am zis, el s-a repezit la mine.

Încerc să nu zâmbesc, ca să nu-mi trădez victoria.

– Ați suferit vreo rană în urma agresiunii din partea domnului Taylor?

– Am discutat deja despre asta, oftează el, evident obosit de întrebările mele.

Asta e bine. Cu cât sunt mai frustrați, cu atât e mai probabil să facă greșeli.

– Faceți-mi totuși pe plac, insist eu, gesticulând teatral și făcându-i pe unii dintre jurați să chicotească.

– Am o cicatrice pe umăr.

– Iar această cicatrice era acolo când v-a arestat poliția, la o săptămână după ce Peter Taylor a fost ucis în bucătăria sa. Corect?

– Așa este. Există și fotografii. Nu mint.

Ridic din sprâncene. El începe să transpire.

– Deci v-a atins cu fierul de călcat suficient de tare cât să vă lase o cicatrice. Și aceeași arsură s-a vindecat la o săptămână de la incident și a apărut în fotografiile făcute de poliție, așa cum s-a arătat în timpul procesului, când ați fost arestat, la o săptămână după atac?

– Ăăă...

– Răspundeți la întrebare, vă rog. Vă cer un simplu da sau nu.

– Da.

– În perioada dintre arsură și arestarea dumneavoastră – doar o săptămână – ați primit vreun sfat sau un tratament medical?

Ați căutat pe Google cum să tratați o arsură? Ați făcut ceva ca să grăbiți vindecarea?

– Nu, din câte îmi amintesc.

– Chestia este, domnule Jackson, că o arsură de gradul doi, genul de arsură pe care ar fi trebuit să o suferiți ca să se cicatrizeze așa cum arată în fotografii, are nevoie de cel puțin două până la trei săptămâni ca să se vindece, și asta numai dacă s-au utilizat cele mai bune tratamente.

– Ei bine, la mine n-a fost nevoie de atâta timp, răspunde el apăsător, în timp ce privirea de cățeluș de mai devreme i se transformă în una ceva mai amenințătoare.

Simte că-l încolțesc, și chiar așa e. Adrenalina îmi pompează mai repede prin vene. E un sentiment care dă dependență.

– Ce încerc să spun e că, de fapt, arsura de pe umărul dumneavoastră a avut nevoie exact de cele două până la trei săptămâni despre care vorbeam ca să se vindece. Așadar, arsura nu a fost produsă în timpul presupusei agresiuni la care ați fost supus de către domnul Taylor, ci trebuie să se fi întâmplat înainte să intrați în casa acestuia, altfel, la momentul arestării, rana ar fi fost încă deschisă. Ca să fie clar, orice v-a provocat această cicatrice trebuie să se fi întâmplat cu cel puțin o săptămână înainte de incidentul pentru care sunteți judecat în prezent. De fapt, cred că, având în vedere că această cicatrice e singura rană pe care o aduceți drept dovadă că ați fost atacat de domnul Taylor, nu a existat niciun atac din partea victimei și ați ucis-o în propria ei casă fără să fi fost provocat. Practic, nu l-ați ucis în legitimă apărare, ci pur și simplu pentru că ați putut.

El nu spune nimic, doar se uită la mine ca un iepure prins în lumina farurilor.

– Am dreptate, domnule Jackson? Întreb pe un ton ridicat. V-ați provocat arsura înainte de noaptea crimei?

Îl privesc cum își freacă fața cu mâinile, lăsându-și urme roșii de degete pe obraji. Cedează.

O să câștigăm.

„Camera de ceremonial”, unde ne îmbrăcăm robe, sună a ceva mult mai mareț decât este, dar farmecul ei nu trebuie subestimat. Întotdeauna mi se pare că am nevoie de acest timp și de camaraderia pe care o găsesc aici, chiar și între adversari, ca să pot face tranziția de la o avocată dură la o persoană funcțională. Fără ea, chiar mă întreb dacă mariajul meu ar fi supraviețuit atât de mult. Sinceră să fiu, mă îndoiesc. Există un conflict între cele două părți ale mele, care trag mereu în direcții opuse. O parte e hotărâtă să câștige mereu, indiferent de prețul pe care l-ar avea de plătit, cealaltă caută cu disperare stabilitatea. Se pare că nu reușesc să mă hotărâsc cum anume definesc „succesul”.

De aceea, atunci când, mai târziu, Rose mă întreabă dacă vreau să beau ceva cu ei de ziua Larei la The Ship, ezit. Lara lucrează în același cabinet cu Rose, iar eu am cunoscut-o prima oară când frecventam, după orele de lucru, cunoscutele localuri ale avocaților din Londra, cum e The Ship. Drumurile noastre s-au intersectat de câteva ori și în sala de judecată. Pun pariu că majoritatea celor cu care lucrez o să fie acolo în seara asta.

Toată lumea știe că munca importantă se face în timpul orelor petrecute la bar. Oricât de învechit ar suna, asta încă e realitatea noastră. Problema e că niciodată nu știi exact când vor avea loc acele conversații importante, așa că nu poți să apari strategic și apoi să pleci rapid. Ar putea avea loc la ora zece seara sau la unu dimineața. Cel mai des se petrec la ora trei dimineața. Niciodată înainte de ora nouă. Ori te implici pe termen lung, ori nu te mai duci deloc.

Așa că inventez un pretext și îi zâmbesc larg femeii cu care m-am luptat în tribunal în ultimele șase ore. Îmi scot peruca de aceeași culoare albă ca pereții uzați și îmi adun lucrurile înainte să plec spre casă. Îi spun că eu și Noah serbăm cinci ani de la nuntă, fără să-i menționez că el nici măcar nu e acasă pentru că e plecat în delegație la Paris, că o să luăm cina împreună de la sute de kilometri distanță unul de altul, bazându-ne pe o conexiune

wi-fi dubioasă ca să încropim o atmosferă romantică. E o mare diferență față de modul în care ne-am petrecut aniversarea de anul trecut – cu trupurile împreunate într-un hotel din Oxford, unde se servesc doar produse locale și există șeminee mari în fiecare cameră. Zâmbesc când îmi amintesc – a fost într-adevăr un weekend perfect, petrecut cu soțul meu perfect. Absurd de scump pentru o noapte, recunosc, dar, având în vedere că anul ăsta am cam dat de gard cu aniversarea, poate că anul viitor o să-i sugerez să mergem din nou acolo.

– Bună treabă azi, Justine! strigă Rose după mine. Ai fost formidabilă ca întotdeauna, dar data viitoare o să câștig eu!

Îi simt zâmbetul în voce. Orice urmă de ranchiună a dispărut. În domeniul ăsta, dacă vrei să supraviețuiești nu poți purta pică.

– Mai vedem noi! îi strig peste umăr și zâmbesc în sinea mea, în timp ce împing ușa, cu grijă să nu exagerez, totuși.

Întotdeauna mi-am făcut un scop din a nu-mi sărbători succesele din instanță. E cumva de prost gust să fii responsabil pentru arestarea cuiva. Asta nu înseamnă că nu o merită sau că nu ai făcut lucrul corect, dar, pe durata unui caz, ajungi să-l cunoști pe acuzat. Nu personal, desigur, dar am impresia că rezonez cu ei.

Îmi place să privesc asta ca pe un studiu de personaj. Pur și simplu nu poți ignora nuanțele, modul în care fiecare persoană e modelată de evenimentele din viața ei. Ce-ar fi dacă i-ai putea elibera de toate astea? Ca să o ia de la capăt, să renască. Merită oamenii o a doua șansă?

În domeștiul meu de activitate, răspunsul e nu, dar petrec o oră pe săptămână cu terapeuta mea, Aya, ca să mă conving că și eu merit exact asta. Raționalizez că merit să petrec weekenduri luxoase în hoteluri scumpe cu soțul meu iubitor.

Problema cu vinul roșu e că, indiferent cât de pământiu sau afumat se presupune că este, când îl rotesc în pahar simt mereu un miros distinct de fier, ca al sângelui.

– Noroc, spunem la unison, zâmbind în timp ce ne prefacem că ciocnim paharele.

Mă uit la imaginea lui Noah peste marginea paharului meu. Încă are costumul pe el după o zi lungă la birou, dar are cămașa descheiată la guler și și-a scos cravata. Mă gândesc cât de diferit este de soțul pe care mi l-am imaginat întotdeauna că o să-l am. Alung gândul. Vreau să-mi permit să fiu fericită. E chipeș, foarte chipeș, și e sufletist.

În mod normal, calitățile astea nu merg mână-n mână, consideră-te norocoasă, îmi răsună în cap vocea mamei.

Și, deși acest dublu standard – faptul că o femeie ar trebui, fără excepție, să fie și frumoasă, și amabilă – îmi face pielea să mi se încrețească, mama are dreptate. Sunt norocoasă. Din momentul în care am deschis ușa de la intrare în seara asta mi-am dat seama că Noah își asumase misiunea să mă facă să mă simt specială. O sticlă de șampanie – Bollinger, nici mai mult, nici mai puțin – livrată acasă împreună cu un buchet de trandafiri albi (preferații mei) și instrucțiuni să ascult un nou playlist de Spotify pe care îl alcătuisese din melodii de la nunta noastră.

Am voie să fiu fericită. Sunt demnă de fericire. Nu-l îndepărta pe Noah.

Am obiceiul ăsta: atunci când simt că lucrurile îmi scapă de sub control, îmi vine să-l îndepărtez pe Noah. Ca și cum cel mai simplu mod de a face față fricii mele de a-l pierde este să nu-l am. În felul ăsta, nimeni nu mi-l poate lua – și nici el nu ar mai putea decide că nu mă mai vrea, ceea ce ar fi și mai rău. Problema este că, în ultima vreme, m-am simțit foarte copleșită.

Aud o bătaie în ușa camerei lui de hotel și o voce anunță room service.

– Aha! Piesa de rezistență! exclamă el și iese în fugă de pe ecran ca să deschidă ușa și să-și ia în primire prăjitura cu mere.

În mod normal, Noah nu e genul care să exclame sau care să se grăbească, așa că îmi dau seama foarte bine că încearcă să facă un efort, chiar dacă suntem departe unul de altul.

Profit că nu e în fața ecranului ca să mă uit pe furiș în telefon. Îi promisesem o seară fără telefon (adică fără muncă) și, ca să mă țin de cuvânt, mi-am pus telefonul de serviciu în sertarul de la birou, dar l-am păstrat pe cel personal ascuns sub ecran, la adăpost. Nu sunt sigură de ce – presupun că am căzut victimă nevoii constante de a mă simți conectată la oameni, mai degrabă decât fericită în propria companie. Aya sugerează că freemătul rețelelor de socializare mă ajută să-mi țin gândurile la distanță. Spune că e un obicei nesănătos. Simt cum mă mănâncă degetele și, înainte să-mi dau seama ce fac, deja sunt pe Instagram să văd cum se distrează colegii mei la ziua Larei. Nu am nimic în feed. N-a apărut nimic nou de când m-am uitat ultima dată și mă trezesc tastând absentă în bara de căutare din partea de sus a aplicației.

Jake Reynolds.

N-am reușit să scap de obiceiul ăsta. Cu aproape 18 ani în urmă căutam doar pe Facebook, dar acum există și Instagram și Twitter. De fiecare dată mi se prezintă o listă lungă de Jake Reynolds, dar niciunul dintre ei nu este el. Nu știu de ce mai încerc. Nu mă aștept ca, după atâția ani, să apară brusc în partea de sus a ecranului. Dar, la fel cum mi-a intrat în sânge să deblochez telefonul sau să verific e-mailurile, mi-a rămas în reflex și să-i tatez numele în barele de căutare. Nu o fac în mod conștient, dar nici nu mă pot opri.

Simt cum vinovăția își face loc în mine, din cauză că la aniversarea mea cu Noah îl caut pe Jake. Îmi iubesc soțul, chiar îl iubesc, dar prima dragoste nu se uită niciodată. Iar Jake nu a fost o primă dragoste obișnuită. El m-a salvat. Și apoi m-a părăsit. Cred că acesta e unul dintre motivele pentru care următorul tip de care m-am îndrăgostit a fost Noah. În unele privințe, sunt asemănă-

tori: amândoi m-au făcut să mă simt în siguranță, dar modurile în care au realizat asta au fost complet diferite.

Jake m-a făcut să mă simt atât de în siguranță încât să fiu eu însămi, să mă relaxez, să mă eliberez de cătușele așteptărilor. Mi-a permis să ocup spațiu. Să fiu cu Jake era ca și cum aș fi pus muzică tare și aș fi dansat fără nicio grijă pe lume.

Cu Noah e altfel. El e stabil. Sigur pe sine. Mă simt sigură că nu mă va abandona. Nu e o dragoste explozivă – nu suntem cel mai extravagant cuplu din lume –, dar e la fel de puternică, într-un mod diferit. E sigură. Fermă. Adevărată.

Am început chiar să ne gândim cum ar fi să facem un copil. Mai bine zis, Noah a început să se gândească. Mie gândul de a fi mamă nu-mi vine cel mai natural. Ideea de a fi mamă și tot ce înseamnă asta... Nu e un lucru ușor de făcut. Ce se întâmplă dacă eșuezi? Nu toate femeile sunt făcute să fie mame. Știi ce nasol poate fi dacă nu te descurci. Oare aș fi o mamă bună? Nu sunt atât de sigură. Sinceră să fiu, cred că tocmai discuțiile cu Noah despre copil au contribuit la faptul că m-am simțit copleșită în ultima vreme. Mi-a amintit de propria mea mamă. De defectele ei. De tot ceea ce sper eu să nu fiu.

Noah se întoarce satisfăcut la laptopul lui, îmi arată farfuria cu mâncare, iar eu ascund telefonul. Iau o înghițitură mare din paharul cu vin și îi spun că arată delicios. Că mi-aș dori să fiu acolo și să o împart cu el. El îmi zâmbește, iar eu îndepărtez îndoiala, vocea din capul meu care mă întreabă: „Oare chiar asta îți dorești?”